

Sygn. akt III KK 183/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,
w sprawie **R. A.**

obwinionego z art. 87 § 1a k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 6 czerwca 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego - na niekorzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w C.

z dnia 5 grudnia 2017 r., sygn. akt II W [...],

**uchyła zaskarżony wyrok nakazowy w części dotyczącej
orzeczenia o karze i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C. wyrokiem nakazowym z dnia 5 grudnia 2017 r., sygn. akt II W [...], obwinionego **R. A.** uznał za winnego tego, że w dniu 11 czerwca 2017 roku około godz. 17:25 w C. na ul. S. w ruchu lądowym na drodze publicznej prowadził rower w stanie nietrzeźwości z wynikiem przeprowadzonego badania 1,24 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, tj. wykroczenia z art. 87 § 1a k.w. i za to – na podstawie art. 87 § 1a k.w. – wymierzył mu karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności, a na podstawie art. 21 § 1 k.w. zobowiązał obwinionego w trakcie odbywania kary do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin. Żadna ze stron nie wniosła sprzeciwu i wyrok ten uprawomocnił się 11 stycznia 2018 r.

Kasację od powyższego prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w C. z dnia 5 grudnia 2017 r. – w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść obwinionego - wywiódł Prokurator Generalny, który podosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść tego wyroku naruszenia przepisu prawa materialnego tj. art. 87 § 1a k.w. poprzez wymierzenie za wykroczenie z art. 87 § 1a k.w. kary jednego miesiąca ograniczenia wolności, nie ujętej w sankcji tego przepisu, wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna i w całej rozciągłości zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w C. powołanym powyżej wyrokiem nakazowym uznał obwinionego R. A. za winnego popełnienia wykroczenia opisanego w art. 87 § 1a k.w., który stanowi, że tej samej karze, co określonej w art. 87 § 1 k.w. podlega ten, „kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem podobnie działającego środka, prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu inny pojazd niż określony w § 1”. Przepis art. 87 § 1 k.w. stanowi z kolei, że „kto, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega karze aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 złotych”. Ponadto, z przepisu

art. 33 § 1 k.w. wynika, że organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego.

Z powyższego w sposób oczywisty wynika, że wymierzając karę obwinionemu R. A. za wykroczenie określone w art. 87 § 1a k.w. Sąd Rejonowy sięgnął po karę ograniczenia wolności nie przewidzianą w sankcji tego przepisu, albowiem za powyższe wykroczenie ustawa przewiduje karę aresztu albo karę grzywny nie niższą niż 50 zł. Żaden natomiast przepis Kodeksu wykroczeń nie daje w takiej sytuacji możliwości orzeczenia kary ograniczenia wolności. Gdyby bowiem nawet Sąd Rejonowy chciał skorzystać z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w myśl art. 39 § 1 k.w., to i tak orzec kary ograniczenia wolności by nie mógł, albowiem co najwyżej mógłby orzec karę grzywny poniżej jej dolnej granicy ustawowego zagrożenia (poniżej 50 zł, ale nie mniej niż 20 zł – zob. art. 24 § 1 k.w.), albo karę łagodniejszego rodzaju, tj. naganę (zob. art. 18 k.w.).

Powyższe uchybienie miało niewątpliwie charakter rażący i jednocześnie miało ono istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku nakazowego, skoro skutkowało wymierzeniem kary nie przewidzianej w sankcji przepisu opisującego przypisane obwinionemu wykroczenie.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uchylił wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w C. w części dotyczącej wymierzonej obwinionemu R. A. kary za przypisane mu wykroczenie z art. 87 § 1a k.w. i w tym zakresie przekazał sprawę temuż Sądowi do ponownego rozpoznania.